

Часътъ е осемъ. Избранитѣ годни за върха, тръгнаха, а останалитѣ се залутаха въ работа около колата.

Пжтьтъ се изгуби въ гората. Скри се слънцето Ние поѣхме каменистия, коларски пжтъ, водещъ къмъ четвъртата стружна. Изведнажъ тукъ почувствувахме лекия въздухъ и приятната прохлада. Младитѣ бързаха да изживѣятъ всичко видѣно тукъ и лудо забѣгаха по не много стръмния пжтъ край рѣката. Силитѣ ни бѣха прѣсни, а за това и по-голѣми. Викове и пѣсни огласиха подножието на Балкана.

При четвъртата стружна направихме почивка. Водачътъ ни — г. Н. протестира срещу безредието на нѣколцина и даде насока на пжтя. Задъ рѣката поехме една отъ пжтекитѣ, водещи на изтокъ. Тѣ бѣха настлани съ почернѣли засъхнали листа, що нѣкога сж красили вѣковнитѣ дървета Пжтеката, по която се изкачвахме, криволичеше, застлана съ листи и камъни, по които мжчно се вървѣше. Голѣмиятъ наклонъ озадачи тежкитѣ пешеходци. Господинъ В., който носѣше заедно съ раницата и своитѣ 100 клг., почувствува мжка. Край него се наредиха ония, които му приличаха. Тѣ забиваха бастунитѣ, навеждаха напредъ тѣлата си и наново се изправяха, за да стжпятъ крачка напредъ. Пжтьтъ бѣше наистина уморителенъ. Вода рухна изъ тѣлата ни.

Скоро стигнахме до първото планинско поточе, що прѣкосваше пжтеката ни. Водачътъ даде знакъ за почивка. Следъ нея утолихме жаждата си и кръшнахме на изтокъ, срѣдъ букацитѣ, по нови стръмни и каменливи пжтеки, посещавани